

NOVINE

Pobožen, družbeni, pismeni list za vogrsko slovence.

PRIHÁJA VSAKO NEDELO.

CENA NOVIN JE:

Za domače, če jih več	Za amerikance, če jih več
vkup hodi 2 K.	vkup hodi 4 K 20 f.
ne samo edne 3 K.	če samo edne 5 K 40 f.
Cena vsakoga falata domá je 4 flers; v Ameriki 10 flerov.	

Dobijo se
v Čerensovcih pri **KLEKL**
JOŽEFI plebanoši v pokoji.
Cserföld, Zalamegye.

Na té naslov se naj pošilajo: naroč
nina, glási i dári za Novine. Vsak pa
naj podpiše svoje imé, ki kaj novi-
nam naznánja.

„Lübi Gospodna Bogá, lübi bližnjega“.

— Mát. 22. —

To je ta nájvékša zapoved! Se vam ne vidi čudno, ka je to zapoved? Tak smo se privadili, ka v tom nikaj posebnoga ne vidimo, ka je to zapovedano pa či bi si malo bole premislili, bi hitro prišli na to, ka tá dvojja reč nebi smela zapovedana biti.

Máte psa pri hiži? Ste ga zbili že? Pa jeli, kakštéc ga zbijete, pri hiži ostáne pa de plodo tujinca od hiže, vam samim pa ne včini nikaj. Pes poštuje roko, štera njemi včasí prážno kost vrže te túdi, kda ga ona ista roka zbije pa se nazáj obrné k tistoj roki ino jo bit v svojoj boleznosti poliže. Samo človek, z pametjov ládajoči človek je mogoči to včiniti, ka povrže Bogá, ka ga sovraži mo prekoné te, kda ga boža roka vdári. Nespametnoj stvári ne potrebno razložvati, naj vértá poštuje — človeki je pa Bog zapovedati mogeo, naj njega časti, lübi i njemi slüži!

Sramota je to za človeka, ka ga na to opominati potrebno, ka on zná tak daleč pridi, ka se z té pravice spozábi.

Pa ta druga je tá, ka moremo lübiti bližnjega! je rávno spodobna prvoj, Kovran — prej — ne skopa kovrani očij, právi vogrski pregovor. Sam vido stvári, štere so v ednoj štali vkup gorizrasle pa kda so po dugom vremeni znova vkupprišle, so edna ovoj na šinjek djálé glavo pa so tak mirovno stalé poleg ove.

Človek, z pámetjov ládajoči človek, či duže vküper z kem v ednoj hiži se tem bole zavüpa, hitrej se njemi pripeti, ka žalno reč pove svojemi bližnjemi; Nájveč tožbe na sveti

je med brátjov, nájveč med sosedami i bivšimi prijátli tak, ka že svéto pismo svedoči, ka „prokleti, ki se v človeki vüpa“, kak se návadno vüpamo v brátji, rodbini, sosedaj ino prijátlaj. Zakaj? Ár tej po dugom prijátelstvi spoznajo vse naše slabosti pa te či kaj májo proti nam, rávno té slabosti obrnéjo sebi na hasek, nam pa na zgübo.

Či toga ne bi bilo, te ne bi potrebno bilo zapovedávati nikomi lübézni Bogá i bližnjega — Zdaj pa, glejte, je Bog zapovedao, nájostrejšje zapovedao to lübav, pa je li tak vnogi ne obdrži. Ne samo, ka ne obdrži, nego nanč neve, ka je to, lübiti Bogá i bližnjega.

Vnogi misli, ka on že lübi Bogá s tem, ka včasí kaj prosi od njega, ka vsaki dén pár očanašov brezi rázuma tá semele, pa kda ga je ne posebno vtrága, túdi k božoj slüžbi ide. Či bi ti takšemi pravo, ka v njem nanč piknjice lübavi bože ne, bi se on sam nájbole zgovárjao, srdo bi se na tebé, ka ga tak žalno tožiš. Pa ti máš pravico, ár či bos ga pitao vdiljek po zapovedaj, kak spunjáva volo božo, boš čüo, kak se zgovárja, ka to vse ne potrebno pa ne vzeme vpačet, ka rávno z tem zgovárjanjom ovádi, ka tisto, ka je v njem dobroga je túdi nej njegova vola, nego samo návada ali iskanje svojega haska.

Pa bližnjega? Ho! bližnjega jas lübitim! To že, sirmáki rad dam, poštemomi, pa ki meni mér dá, tistomi jas túdi nikaj ne včinem! Jeli ka je tak? ke bi pa pravo či ti što ne bi dao mira? Ka pa te delaš, či takši sirmák pride, šteri te láni kde ogovor pa si ti zvedo? Tomi si pa znám li ne dužen odpüstiti? Pa či te što razžali, znán li nemreš pozábiti? Ka bi mogeo, nanč za Bogá volo nej.

Telko že Bog nemre od tebé želeti, šteri pri tvojih grehaj vsaki dén desetkrát more zožmiriti pa čakati na čas, kda de se tebi vidlo z njim zmiriti!

Premišlávli si prijáteo, jeli je to ne hüdobija, kda čakaš od Bogá vsa dobra, kda hasnúješ bližnjega, kde ga samo moreš, pa te poleg toga žališ obadvá, kde jihva samo moreš?

Vküp se poberi! Bogi slüži, ne tak, kak se tebi vidi, nego tak, kak so Kristuš i apostolje glásili, kak njegova sv. maticérkev vči. Ne pravi, ka je Bogi vse edno, kak njemi štoj slüži. Či bi njemi vse edno bilo, te on ne bi šo z nebés nás včít, kakšo slüžbo žele od nás. On je pa prišeo, je povedao, nastavo sv. matercérkev, naj to njegovo povedanje dale glási do konca sveta vsakomi človeki pa nám ne ostáne drügo, kak bogati pa z tem pokazati, ka ga zaistino lübiti, ár ščémo vu vsem spuniti njegovo svéto volo.

Bližnjega pa túdi lübi! Vidiš, ti si Bogi ne bližnji, pa je On v svojem Sini grátao tvoj bližnji, ka bi ti pokazao, kak te lübi. Zdaj je te na tebi réd: lübiti, dobra včiniti vsem, šterim moreš, i odpüstiti vsakomi, ki te razžalo.

Ne bodi hüjši od stvári, ki pamet máš, nego se podigni gori k Bogi, ki se je v svojem včlovečenji nanizo doli do tebe pa bodi njemi spodoben v lübavi. On, kda ti je to zapovedao, je znao, ka zapovedáva pa či ti je teško obdržati, ti zná túdi pomagati z miloščov svojoj, ka boš leži obdržávao.

Lübi pa odpusti — te miné boj v tvojem srci, pa bo vekivečen mir, šteroga ti ne vzeme nišče!

Vojška.

V začetki vojske so naše čete tak lepo zmagale na srbskom bojišču, ka smo meli vüpanje, ka de Srbija v kratkom časi premagana. To se je pa dozda nej zgodilo. Nej pa zato, ka so se rusi s takšov močjov navalili na našo severno mejo, ka so naši vojskevoji za dobro spoznali, vekši del vojaštva odpozvati s Srbije pa je poslati proti rusom. Na srbskoj meji je zavolo toga ostalo samo telko vojačije, kelko je potrebno bilo za obrambo. Srbi so to zvedeli, zato so pa vküp spobrali vse svoje moči pa so vdarili prek meje v našo državo. Brščas nemajo doma kaj jesti, zato bi pa radi prišli v našo državo, ka bi se tū lepo gostili na naše stroške. Ta žela se njim je pa nej spunila. Svoj vpad v našo državo so mogli drago plačati. Naše vitežke čete so je napadno, so jih več jezer zavzele, vnogo spoklale, ove pa stirale nazaj prek meje.

Tūdi rusi so vdarili v Galiciji prek meje, tak ka je naša armada mogla zapustiti svoje prvejše postojanke pa si poiskati nove. To se je pa zgodilo nej zavolo toga, ka se naši vojaki nebi vitežko branili proti sovražniki, nego se je zgodilo zato, ka je prostor za naše vojake nej bio vugoden, pa ka so se rusi navalili na naše s takšov premočjov, ka bi vsaka borba bila zaman. Poiskali so si zato naši vugodnejše postojanke pa se zdaj pripravljajo na nove napade.

Francozom se godi slabo. Nemci so je dozda povsedi premagali. Zdaj se bijejo že nej daleč od Pariza. Bitka je jako luta pa trpi že 12 dni neprestanoma. Bojna črta je duga 140 kilometrov, število vojakov pa znaša poldrūgi milijon. Odločitev je čakati v najkračšem časi.

Na morji je šče nej bilo vekše bitke. Tū i tam se potopi kakša ladja, ka jo razvrže morská mina, ali jo pa potopi štera sovražna ladja. Kak je viditi, agležko vojno brodovje ne vüpa na odprtom morji napadnoti nemškoga.

Važnejša poročila so eta:

Srbi pritišnjeni nazaj. Naša armada je vse srbe, ki so v zadnjem tjedni vdarili na našo zemlo pobila pa spolovila, tak ka jih je samo malo vujšlo nazaj na Srbsko. Bilo jih je pa že v našoj državi koli 15 jezero.

Naše čete na poti v Valjevo. Pred nekelkimi dnevi so naše čete prestopile Drino pa šle v Srbijo proti Valjevi. Pri našem prehodi prek Drine so meli srbi grozne zgūbitve. Drina je bila puna pobitih srbov.

Srbski kral zbetežao. Z Niša se poroča, ka je srbski kral Peter znova zbetežao. Mantrajo ga reumatični napadi; noge so njemi otekle.

Princ Jūri premino. Kak zavzeti srbski častniki pravijo, je pripelo najstarejši sin srbskoga krala svoje čete do meje. Gda so čete odišle prek meje, je premino, tak ka ga je nišče več nej vido. Nekši novejši glasi pravijo, ka je ranjeni.

Odpozvani grčki zdravnicje s Srbije. Te dneve so grki pozvali 25 svojih zdravnikov s Srbije, zato ka so prej nej dobili obečane plače.

Rusi na Nemškom poraženi. Nemški general Hindenburg je tisto rusko armado, štera je vdarila v Nemčijo, premagao pa prek meje nagnao. Zavzetih je bilo v toj bitki več 10 jezer rusov, pa zaplenjenih 80 topov (štükov) pa več strojnih pušk.

Szlava cara Mikloša. Ruski car je izjavo, ka se naše, austro-vogrške čete, štere so že 10 dni strelale na mesto Lublin, morejo vrēti nazaj, či bi pri tom ravno 200 jezer rusov spadnolo.

220 jezero vojnih zajetnikov. Z Berolina pišejo, ka nemci majo dozda vseh zajetnikov 220 jezer. Med temi je 1686 francoskih častnikov pa 88.700 prostih vojakov, 1830 ruskih častnikov pa 91.400 prostih vojakov, 740 belgijskih častnikov pa 30.000 prostih vojakov. Med zavzetimi častniki se nahajata dva francoskiva generala pa povelnik mesta Lüttich.

30.000 indijcov na Francoskom. Z Neapola je prišeo glas, ka so v Egipti spravili na ladje 30 jezer indijcov pa je pelajo na Francozko, gde bodo se mogli vojskūvati na francosko-angležkoj strani.

Svak nemškoga casara ranjeni. Na francoskom bojišču je svak nemškoga casara, princ Friderik Karol hesenski, težko ranjeni. Krugla njomi je prevrtala bedro.

Nemci zmagajo. Zadnja vest s francoskoga bojišča pravi, ka so nemci na južnoj strani mešta Noyon zbili francoze. V ednom drugom mesti poleg Reimsa so zavzeli 2500 francoskih vojakov.

Polaganje min v morje. Nemški ribički čuni polagājo mine v morje, ka bi ž njimi spotopili šovražnikove ladje. Angleži se teh min jako bojijo pa je zato iščejo po morji. Dozda so potegnoli z morja 68 min. Pri tom deli se je pa vnogo ribičkih čunov potopilo.

Potoplena nemška ladja. Mala nemška križarica „Hela“ se je zavolo strela z sovražnikovoga podmorskoga

čuna potopila. Vojaštvo je skoro vse rešeno.

Japonske zgūbitve. Pri Tšinglana je velki morski viher zadeo japonsko vojno brodovje. Več ladij se je potopilo, dve so pa nemški topovi razstrelili.

Grčko brodovje zbrano pred Solunom. Grčkomi vojnomi brodovji je zapovedano, naj henja s svojimi vajami v Egejskom moriji, pa se naj zbere v Soluni.

Francosko zlato na Angležkom. Francoske banke so posiale vse svoje zaloge zlata v London. Včinile so to zato, ka se bojijo nemcev.

Francoski minister kamenūvani. Francoska vlada se je preselila z Pariza v Bordo. Gda se je tá pripelala, je nekak na ministra Delkasse lūčo kamen pa ga je rano na šinjeki.

V Čarnoj gori vlada lakota, zato je pa prišeo ruski poslanik s Cetinja v Rim pa prosi italijansko vlado, naj bi dovolila, ka bi si čarnogorci s Taljan-koga dovažali živeš.

Trononaslednikovi morilci bodo prej meseca novembra sojeni.

Naša država ma dozda 41 jezero zavzetih rusov pa 8 jezero srbov, pa zapelnila je več 300 topov (štükov).

Zaplenjeni topi postavljeni na ogled. V Budapešti pred državnov hižov je razstavljenih 16 topov, štere so naši vitežki vojaki zaplenili rusom.

Naši prostovolci. V našoj celoj državi se je do preminočega tjedna oglasilo 1 milijon pa 200 jezer prostovolcov, šteri žejejo iti na bojno pole. **Starčeki za obrambo Pariza.** Z obrambo Pariza so pozvali tūdi 60, pa ešše več let stare moške. Vsa parizka vrata so zaprta.

Japonska pomoč Angležkoj. Japonska je obečala svojo pomoč Angležkoj pod pogoji, ka se smejo japonci prosto neseljavati v Angležkih naselbinaj v Tihom morji, na dale ka dá Angležka 200 milijonov dolarov posojila pa ka ma Japonska prosto roko na Kitajskom. Angležka je te pogoje sprejela.

Prizadevanje za mir. Zvūn svetoga očo XV. Benedikta je tūdi predsednik amerikanski Zjedinjeni držav skušao posredūvati ka bi se skleno mir. Njegovo prizadevanje je pa dozda nej melo uspeha.

Domolūben srb. Srbški kmet Jūri Mitrovic z Drakulnice, je dao odposlanstvi, štero je nobiralo konje za vojsko, dva svojiva lepiva konja s kolami vred. Pred odposlanstvom je pravo: „Pop vogrskim kralom sam si spravo vse, ka mam. Hvala njemi zato! Zda pa, gda on sam potrebūje,

njemi dam vse na razpolago.“ Na lüstvo so napravile te reči velki vtis.

Pomor, Zadnja poročila pravijo, ka na Ruskom razsaja kolera, v Srbiji pa tifus. Oba nevarniva betega zahtevleta vnogo žrtev, zlasti med vojaki.

Pokapanje mrtvecov na bojišči. Eden vojak piše ž bojišča: V ednom boji smo pokapali mrtvece. Vsem, ki so spadnoli, smo vzeli legitimacije (to so tisti listeki, na šterih je zapisano, ka šteromi vojaki ime) pa vrednostne reči, štere je k strani spravo eden sanitetni častnik. Medtem so se kopali grobovje, 5 meterov dugi pa ravno tak široki. Smrt tū vse poravna: prijatelj pa sovražnik spita eden poleg ovoga; edna plast mrtvecov, edna plast vapna. Vsaki grob dobi številko, ka se tūdi sledkar lejko zvedi, što počivle v njem. Gda se položi zadnja plast, sto pi k grobi vojački dūhovnik. Spregovor v slovo par reči pa zatem blagoslovi vse, ki tam počivlejo. V paradi stoji poleg groba stotinja. Ta pa zdaj ne na niednoga strela zadnji pozdrav pokojnim tivarišom, zato ka bi strel ovado sovražniki, gde še nahajamo; čūje se samo povelje: Gleite na desno! K molitvi! pa se zatem meče žemla na mrtve junake.

Zlata meša v Cerensovcih.

Pétdesetletnico svojega dūhovnoga pastirstva je obslūžavao dnes tleden Vugrinčič Boldžar cerensovski plebanoš, ki to faro že 35 let oskrbláva. Lepa, velika leta! Zvūnredna Boža milošče je to: 50 let biti namestnik Kristusov. Zaistino slūži dūhovnik ki se včaka takšega dneva, imena: zlatomešnik.

Zlata meša se je začela ob desetih. Zlatomešnika so pod voditeljstvom Strausz Florijana, Lendavskoga ešperesa dūhovniki iz sosednib fár sprevedili k oltári. Po evangeliiji je bila predga, štero je držao Sakovič Jožef plebanoš iz Turnišča. Govornik je začno slaviti zvišanje svetoga križa, patrona té velikanske cerkve. Razložo je zgodbo zvišanje križa i našteo vnoge dūhovne milošče grešnikom nam ponūjane, po šterih se križ Jezušov zvisi i spuni njegova reč „I jaz, če zvišeni bodem od zemlé, vsa k sebi potégnem.“ (Jan. XII.)

Zatem je pa prekšo v govori na drūgo imenitnost, štero slavi tá fara, na zlato mešo ravnitela té fare i na slovojemanje njegovo od svojih farnikov. Genlivo je razložo neštete dūhovne dáre, štere je zlatomešnik svojim ovcam sproso od Boga v dugih letaj. Slovo

vzeme zdaj od njih, počinoti si želé med njimi, loči se od svoje tak lepo vréd vzéte i okinčane cerkvi i si dolse, kak potnik, ki je že blizi k svojim cili, naj se odpočine svoje obrūjene moči i se pripravi za blaženo večnost. On odpústi vse svojim ovcam, če bi ga štera gda razžalila, samo ljubav ohrani do njih v svojem srci med njimi šče tūdi po smrti počivati. Oni zato naj tūdi ljubav májo do njega naj molijo za njega i vse dūhovnike.

Po lepom govori je zlatomešnik nadaljeval i dokončao pred Najsvetejšim izpostávenim sveto nešo, podelo blagoslov i se vrno na farov kde so ga dūhovniki pozdravili i njemi za dár eden lepi srebrni križ darūvali. S suznimi očmi je odgovorc na lepi pozdrav zlatomešnik. Pri obedi sta ga znova pozdravila esperš i Bagari Jožef vpok. plebanoš iz Sobote, ki njemi je lūbeznivo pravo, ka je stan v pokoji, ne žalosten stan. Z celoga svojega srca želemo naj zaistino veseli bode mir i pokoj duga leta našega zlato mešnika.

Glási.

Ranjenci so prišli domo: v Bogojino Camplin Ivan, ki je v levo roko dobo kruglo, na Ivánce pa Pūcko Jánoš, šteroga je krugla zadela na ramení pa je skoz, njega letéča prišla vō na pléčaj. Rožman Štefan z Bogojine je na levoj roki ranjeni, Rous Martin z Ivánec pa na levoj nogi. Beltinski Matjašéc Štefan je v roko dobo, bogojanski učitel Desits Kolman pa tūdi v levo nogo. Od mrtvoga šče samo ednoga známo z naše okolice, to je Burman Dávid z Dobronika, šteri je meo pri sebi 2 koron penez ino prstan. To dvoje je vojaška komanda poslála po notárijuš domo njegovim.

Z toga se tūdi sprevi, ka se nikomi ne trbe bojati, či dugo pisma ne dobi. Tam dečki neimajo časa pisem pisati, či bi šteri spadno bi domá tak zvedili, ár bi njim to naznánje dali po občinskem poglavárstvi. Vej je tak, ka vsi ne pride domo ki so odišli; nego boža roka je vodi tū i tam pa za dvojnost ne zroka ár je krščenik, ki Bogá lūbi vsikdár more znati pomiziti z tem, ka Bog vse nájbale zravna i dela. — Ranjene nam glasiyo tūdi iz drūgih slovenskih vesnic, tak ravenških, kak goričkih, sterí pa većinona neso teško ranjeni.

Mrtev je Hrebica Jožef iz Srednje Bistrice. Na ruskom bojišči je spadno. Kelenc Rudolf iz Dolnje Bistrice, ki je

ranjeni prišeo domo tamodnet, je prineseo glas od toga pokojnoga. Bog njemi naj da večni mir.

Ranjeni so v Szombathelyi: Rogač Franc z Muskove, od jūrsoske fare, streljeni na levoj roki pa Freis Jánoš z Berkovec od Bedeničke fare, ki má prst ranjeni.

Tri rane má z būkovnice rojeni Lovrenčec Franc. Z beltinske fare tūdi jé v Szombathelyi ranjenec, Sraka Jánoš.

Blažena Devica Marija i naši bratje evangeličanci. Znáno je, ka po nikšem krivom zapelávanji neštetni naši bratje slovenski, ki so evangeličanske vere, ne častijo Marije. Zvedili smo že pred ništelnimi leti, kda je njihov superintendes v Pūconcih hodo, pokarao v šoli kda je vido ka deca nikaj ne ve od Bl. Dev. Marije. Kak vi to včite, je pravo, učitelom ka ne povete deteti tiste lūblene matere, štera je našega zveličitela, Jezuš Kristuš rodila? — Luther Martin sam je tūdi častio Dev. Marijo že po odstopi od katoličanstva. — Zdaj pa smo pá té veseli glás dobili, ka naši bratje pogostomá na pomoč zezávajo Bl. D. Marijo, naj pomága njihovim v boji. evangeličanke praj zmérom májo té lepe reči na vūstaj: Marija pomagaj! Marija pomagaj! — Oh kak lepo je to! Drági bratje i sestre li ostanite pri toj lepoj navádi i po bojni!

Pod obrambo Marijinov. Kak čūjemo praviti, je eden vojak, ki je židoske vere, pa od nas z doma, pisao domo, ka je rekši on dozda nej vervao, či jé Marija odzda de pa vervao. To pa zato, ka je ž njegove čete, štera se je borila proti sovražniki pod Marijinov zastavov, nej spadno nieden vojak, či ravno ka so bili v velkom ognji, z drūgih čet pa štere so se vojūvale poleg njih, je obležalo vnogo mrtvih pa ranjenih na bojišči.

Rane naših ranjencov jako hitro celijo, kak to pišejo zdravniki. V nekšoj bolnišnici leži ranjeni stotnik, šteromi je krugla na rami predrla celi život. Stotnik je bio v bolnišnici samo eden tleden, pa je tak ozdravo, ka je znova odišeo na bojišče. Ešče streli v možgane so praj nej vsigdar smrtni.

To so junaki! V enoj gračkoj bolnišnici se nahaja vojak, šteri je bio 17 krat ranjeni. Gda je bio 15 krat zadet, se je šče bojūvao, pri zadnjima dvema kruglama je postao nezmožen za boj. — V Lublano so pripelali na ruskom bojišči ranjenoga Ivana Sankoviča, ki je doma z Čarne vesi. Jankovič ma 12 ran od ruskih šrapnelov, pa je šče zato li kuražen i pravi, ka bo šo nazaj nad ruše.

Grozne laži. Nej samo pri nas, nego tudi po drugih krajih se širijo velke laži, šterim se človek, ki ma količaj razsodnosti, more smejati. Tak pišejo milanske novine, ka je praj v Trsti takša dragoča, ka edna mačka stane deset koron, pa ka že maček nanč nemre več dobiti.

Domoljubne redovnice. Duhovništvu i redovništvu radi mečejo na oči prostožidarci, ka so rekši nej domoljubni, to je ka ne ljubijo svoje domovine. Kak krivično je takše očinjane, nam kaže tudi ete [dogotek: V samostani službenic božega Srca Jezušovoga v Beči so sestre vzele na hrano 500 vojakov, tak ka so njim davale svojo lastno hrano, same so se pa hranile samo z mlekom pa s kruhom. Vojaki so bili do srca genjeni, pa gda so se odpravljali, so vkup prišli v obedarnici pa so naprosili prednico; naj pride k njim. Gda je prednica prišla z domačim duhovnikom v obednico, se je naporočnik v lepom govori zahvalo v imeni vojakov za lepo gostoljubnost, pa je proso blagoslov. Kak lepo je bilo viditi gda so vojaki vsi poklenoli, pa je je prednica blagoslovila.

Našega púšpeka grad. Répceszentgyörgy má tudi svoje ranjence. 50 jih tam oskrbláva sama mati višjega pastéra. So med njimi vogri, slovinci, horváti, talijáni. Ne morejo se prehvaliti za lúbeznivo dvorbo grofice.

Bitje. Na Melinci je ednoga ponočnjáka zbio en ménši dečko, kda se je domo pritepeo z klantóšije pri domači vrátaj. Zdaj praj več ne de ponočevao. — Naj čednej je takše ne čakati, nego žandárom nažnanti, tam je pa zgnojšnicov polejáti, kam zahájajo.

Ogenj je bio na Tišin pri Kúhar Antoni, zrokúvala ga je deca.

Dari naših slovincov za ranjence. Kolenko Ferenc z G. Bistrice prt i sád, Kolenko Št. Z G. Bistrice 40 fil., Markoja Martina Žena iz Sr. Bistrice 1 k., Šarješ Marija z Trnja slive; Ritlop Treza z Trnja brisačo, slive; Škafar Treza z Čerenšovec 2 robači, prt i Kránjce Magda z Žížkov 1 k., Cigan Magda z Ižekovec 1 k., Virag Agota z Ižekovec 1 k., N. N. z Ižekovec 1 k., Útroša Marija z Sr. Bistrice 40 fil., i brisačo i Balazic Ana z D. Bistrice slive; Kolar Kata z Žížkov 1 k., prt, capo, robačo; Horvat Janoš z Trnja 1 k., Jakšič Bara z G. Bistrice robačo; Vagner Št. z Sv. Bistrice 60 fil., Solár Gejta z Nedelice prt, 2 capi; Solar Verona z Nedelice prt; Draškovič Jožefa žena z Nedelice 2 prtá; Slivnjek Bara z Nedelice prt; Pintarič Štefan z Ve-

česlavec 20 fil., Dozdaj je vkup prislo i odposlano 13 zavitkov obleča i sada, penez je pa dorúvanih 370 k., 73 fil., Bog povrni vsem!

Do rok gd. Némethy Nelli učiteljice je pa dáno sledeče v Túrnišči: Gerič Bara Kollmanca, Gerič Jožefa žena Makovec Št. dovica, Žerdin Št. žena, Rós Ana Hochstädserca, Čizmazia Bára, Doma Št. žená, Hanc Ferenc žena, Magdič Ana i tretrejedniki sv. Franciska so darúvali sad pa opravo. — Peneze so pa darúvali: Čizmazia Bara 2. k., Koren Julia 1 k., Kollman Ferenc žena 1 k., Magdič Ana 3 k., Raščán Št. 1 k., Törnár Klara 1 k., Terboča Bara (Baložova) 1 k., tretrejedniki 5 k. 40 fil.

Te dare je imenúvana gospodičina odposlala družbi „Rdečega križa.“ — Vsem Bog plati.

Raznotere reči.

Ravnanje z vlasmi v detečih letih.

Vsaka mati si žele, ka bi njeno dete melo goste pa lepe vlase. To pa samo tak lejko dosegne, či ne zanemari deteče glave že v ranoj mladosti.

Pri rojstvu je pokrita glavica deteta navadno z mastnov tvarinov, štera leži včasí celo debelo na glavi. Ta tvarina se more zčasí odstraniti, pa ne z silov, liki naráhi pa z največšov pazlivostjov. Najleži se to zgodi, či se namaže glavica z dobrim mandulovim oljom (dobi se v pateki), zatem pa more glavico zmiti z čistov belov žajfov. Tū pa more jako paziti; goditi se more vse pomali pa naráhi. Či je glavica po prvom zmi- vanji ešče nej čista, moremo ponoviti večkrat mazanje z oljom pa zmivanje z žajfov.

Glavica maloga deteta je pokrita s tenkimi vlasmi. Nešterne matere mislijo, ka vlasem škodi zmivanje, zato gda je koplejo, skrbno pazijo, ka se naj vlase ne bi zmočili. To je pa nej prav. Ne glavi takšega deteta se napravi cela plást takzváne temenice. Sprva je ta temenica bela kak koža, sledkar pa postane zamazanoerjava, pa se trdo drži kože na glavi, tak ka se sledkar jako težko odpravi.

Z glavnikom nigdar ne kušaj odstraniti temenice, zato ka bi česanje znalo škoditi mejkoj kožici. Temenico more odpravljati z največšov pazlivostjov; V časí trbe duge potrplivosti, pa či je potrebno, moremo vzeti v roke tudi vrastvo.

Gda so že vlase do 2 centimetra dugi, je najboše, či je gladimo s krtačov (kefov). Vsaka krtača je pa za vlase nej dobra; spraviti si moremo

méhko z dugim ščetinjom, jo moremo večkrat oprati v čisto vodi, pa vseli dobro posušiti na zraki. Paziti moremo vsigdar na največšo snago. Vjasje se naj vsigdar naráhi gladijo krtačov, tak kak ležijo. S krtačov raznesemo po vlašeh oljovo tekočino, štera davle vlasom lepšo zrás.

V prvom leti je zadosta to, ka smo tū popisali. Sledkar pa, gda so že vlase dugši, nastane pitanje, či je dobro vlase zevsema dol zrezati ali pa samo malo. Eden zdravnik piše od toga etak: „Vnogo jé mater, štere majo navado deci zevsema vlase dol zrezati, sato ka mislijo, ka s tem zabranijo pleše, pa ka do vlase bole rasli. To je zmota. Dosegnejo s tem navadno ravno nasprotno. Lepoti vlasom to škodi, pa tudi ne morejo dosegniti določene dužine.“ Povsem zadosta je, či se samo na konci malo odrezavlejo. Prvotni vlase so vsigdar najlepši pa najgostejši. „N. G.“

Pošta.

Pin. Št. Večeslavci Peneze sem dobo. Bog pláti. To so same laži, kaj od štajarskih duhovnikov, ali od ljubljanskoga knežoškoga ljudstvo guči. Té slabe glase so neprijatelje katoličanstva razglasili. Bog je že bo sodo. Ne dajmo se premotiti i naznanimo oblasti tiste, ki takše zmešlavice delajo.

Joh. Žil. South Bethlehem. Takše vlačuštere v starom kraji majo može v Ameriki si pa druge iščejo, so ne vredne, ka bi se od njih samo edna črka šampala. V naših poštenih spisih takše nomajo mesta. Neščem ka bi nam litere zvonjale od njih. — Molitav je jedini primoček za té nesrečne blodince. — Zdrav bodi.

K. Ana. Lipovci. Nišče ne pisao od tébe, ka bi ti nosila bele punčule. Poštenja ti ti je zato ne mogeo vzeti. Pa človek tak ne nosi svojega poštenja v obútelu, — Če pa je nosiš, moreš meti zrok, zakaj si sk rivaš nogé pod beló i ne čarno obúvalo, kak druge dek-le v vašoj fari. Od toga boš mogla Bogi odgovor dávati. Pazi drága duša, naj te ne preslepi hudi dūh gizde.

Najnovejšo.

Na rususkoj meji je mir. Oslableni rusi nevúpajo nad naše vdariti. Naša vojska se pa pripravla na novo bitje.

Talján de kre nás! Že se pripravla.

Hindenburg nemški general zmagovalno ide naprej po rususkom.

Na Francuskom nemci mesto Reims strelajo. Glasovitna cérkev je že tudi poškodovana.